

פרק 103

בחינות

4 ביוני, 1992.

דפני גרינגרס הייתה בחדר המועדון של סלית'רין, כותבת מכתב לאימה הליידי (שהייתה עקשנית בצורה מפתיעה כשזה נגע לחלוקת כוח, אף על פי שלא הייתה בהוגוורטס להפעיל את השפעתה) כשראתה את דראקו מאלפוי מדדה מבעד לדלת הדיוקן נוזא מה שבוודאי היו תריסר ספרים, וינסנט וגרגורי מאחוריו נושאים תריסר נוספים כל אחד. ההילאי שליווה את מאלפוי הכניס את ראשו לרגע, ואז חזר למקום ממנו בא.

דראקו הביט סביב, ואז נראה כאילו עלה על רעיון מבריק כשהלך לעברה, וינסנט וגרגורי באים בעקבותיו.

"את יכולה לעזור לי לקרוא את אלה?" שאל דראקו, נשמע קצר נשימה מעט כשהתקרב.

"מה?" השיעורים נגמרו, רק המבחנים נותרו כעת, וממתי מאלפויים מבקשים עזרה מגרינגרסים בשיעורי הבית שלהם?

"אלה," אמר דראקו מאלפוי בחשיבות, "הם כל ספרי הספרייה שהעלמה גריינג'ר שאלה בין 1 באפריל ל-16 באפריל. חשבתי לעבור עליהם למקרה שיש בהם רמזים, אלא שאז חשבתי, אולי את צריכה לעזור משום שהכרת את העלמה גריינג'ר טוב ממני."

דפני בהתה בספרים. "הגנרל קראה את כל זה בשבועיים?" צביטת כאב עברה בליבה, אבל היא הדחיקה אותה.

"טוב, אני לא יודע אם העלמה גריינג'ר סיימה את כולם," אמר דראקו. הוא הרים אצבע מתרה. "למעשה, אנחנו לא יודעים האם היא קראה מי מהם, או אם היא באמת שאלה אותם, כלומר, כל מה שצפינו הוא שהרישום בספריה אומר שהיא הוציאה אותם -"

דפני כבשה אנחה. מאלפוי דיבר כך כבר שבועות. ישנם אנשים שברור שלא אמורים להיות מעורבים במקרי רצח מסתוריים משום שזה עשה דברים מוזרים לתודעה שלהם. "מר מאלפוי, לא הייתי יכולה לקרוא את כל זה גם אם לא הייתי עושה שום דבר אחר כל הקיץ."

"אז רק תרפרי עליהם, בבקשה?" אמר דראקו. "במיוחד אם יש, את יודעת, מילים מסתוריות משורבטות בכתב היד שלה, או סימניה שנשארה בפנים, או -"

"גם אני ראיתי את המחזות הללו, מר מאלפוי." דפני גלגלה את עיניה. "אין לנו הילאים עכשיו בשביל -"

"אנחנו אבודים!" צווחה מיליסנט בלסטרוד כשהתפרצה מהחדרים התחתונים לחדר המועדון של סלית'רין.

אנשים עצרו והביטו בה.

"זה פרופסור קווירל!"

אווירה פתאומית של קשב, כזו של וויכוחים ארוכי שנים שעומדים להיפתר. "טוב, סוף סוף," אמר מישהו, כשמיליסנט ניסתה להסדיר את נשימתה. "יש לו רק, מה, עשרה ימים להתקלקל?"

"אחד עשר יום", אמר תלמיד השנה השביעית שניהל את ההימורים.

"מצבו השתפר קצת לפתע והוא הולך לזמן את תלמידי השנה הראשונה למבחן בהתגוננות! בהפתעה! עוד חמישים דקות!"

"מבחן בהתגוננות?" אמרה פנסי בהבעה אטומה. "אבל פרופסור קווירל לא עושה מבחנים."

"מבחן ההתגוננות של משרד הקסמים!" צווחה מיליסנט.

"אבל פרופסור קווירל לא מלמד שום דבר מתוכנית הלימוד של משרד הקסמים," מחתה פנסי.

דפני כבר רצה לחדרה, מסתערת לעבר ספר הלימוד בהתגוננות לשנה הראשונה שבו לא נגעה מאז ספטמבר, צורחת קללות בראשה.

שולחן אחד מאחוריה, מישוהו בכה, יפחות חרישיות מהוות רעש רקע לייאוש בכיתה. דפני הביטה לאחור, מצפה לראות הפלפאף ומקווה שזו לא חנה, והופתעה בתחילה (אם כי לא לאחר מחשבה נוספת) לראות שזה רייבנקלו.

לפניהם היו קלפי הבחינה, הפוכים, ממתינים לצלצול הפעמון.

חמישים דקות בכלל לא היו מספיק זמן להתכונן, אבל זה היה משהו, ודפני הרגישה אשמה שלא חשבה לשלוח שליחים להזהיר את בתי הפלפאף, רייבנקלו וגריפינדור. התחילו לחלק שוב נקודות בית לפני שלושה ימים, בתחילת יוני, אבל ועדת העזר המיוחדת להגנה עדיין אמורה לקדם אחדות בין הבתים.

רייבנקלו אחרת, שישבה ארבעה שולחנות לשמאלה, החלה לבכות גם היא. הייתה זו קת'רין טנג מצבא דרקון, אם היא זוכרת נכון, אותה ראתה פעם נלחמת בשלושה חיילי אור-שמש בלי למצמץ.

דפני נרגעה אחרי שתי דקות הקריאה התזזיתית הראשונות. זה רק מבחן, לא רצח או משהו; ואם כמעט כל תלמידי השנה הראשונה יגישו גיליונות קלף ריקים ברובם הגיוני לחשוב שאיש לא יובך. אבל דפני הייתה יכולה להבין, אם כי לא לגמרי להזדהות, שהרייבנקלואים וההפלפאפים אולי לא יראו זאת ככה.

"הוא מרושע," אמרה מכשפת רייבנקלו נוספת בקול רועד. "מאה אחוז קוסם אופל טהור, עד העצם. אדון האופל גרינדלוולד לא היה עושה את זה, לא לילדים, הוא גרוע יותר מאתם-יודעים-מי."

דפני הביטה מתוך רפלקס למקום בו ישב פרופסור קווירל, שמוט לצד אחד אבל עיניו עירניות; והיא חשבה שראתה את פרופסור קווירל מחייך לרגע זעיר אחד. לא, זה בטח היה הדמיון שלה, אין שום סיכוי שהמורה להתגוננות היה יכול לשמוע את זה.

הפעמון צלצל.

דפני הפכה את גיליון הקלף.

החלק העליון היה מוחתם בחותמות של משרד הקסמים, חבר המנהלים של הוגוורטס, והמחלקה לחינוך קסום, ורונות לזיהוי רמאות. מתחת לזה היה קו עליו הייתה אמורה לכתוב את שמה, ורשימה של כללי בחינה עם תמונה של לִינְדֵי גֶגְנוֹן, מנהלת המחלקה לחינוך קסום, מנופפת באצבע מוכיחה לעבר כולם.

בחצי הדרך לתחתית הדף הייתה השאלה הראשונה.

היא הייתה, מדוע חשוב שילדים יתרחקו מיצורים זרים?

השתררה הפסקה המומה.

תלמיד אחד החל לצחוק, היא חשבה שזה היה מהחלק הגריפינדורי של הכיתה. פרופסור קווירל לא עשה שום צעד להשתיק זאת, והצחוק התפשט.

איש לא דיבר בקול רם, אבל תלמידים הביטו סביב זה בזה, מחליפים מבטים לאחר שהצחוק דעך, ואז על פי איזה הסכם אילם כולם הביטו בפרופסור קווירל, שחייך אליהם בנדיבות.

דפני התכופפה מעל הבחינה שלה, עוטה חיוך מרושע ומתריס שהיה מרצה את גודריק גריפינדור או את גרינדלוולד; וכתבה, משום שקללת השיתוק שלי, הלהב עתיק-היומין שלי, ולחש הפטרונס שלי לא יעבדו עלכל דבר.

הארי פוטר הפך את הדף האחרון של טופס בחינת ההתגוננות שלו.

אפילו הארי נאלץ למחוץ עצבנות קלה, שארית זעירה של ילדותו, כשקרא את השאלה האמיתית הראשונה ('כיצד ניתן להשתיק צלופח צווחן?'). בשיעורים של פרופסור קווירל הוקדש בערך אפס זמן לפיסות טריוויה מפתיעות אך חסרות תועלת שאיזה אידיוט חשב לעצמו ש-'שיעור התגוננות' צריך להכיל. בעיקרון, הארי היה יכול להשתמש במחולל הזמן שלו כדי לעבור על ספר הלימוד להתגוננות של השנה הראשונה אחרי ששמע על מבחן הפתע; אבל זה היה עשוי לעוות את התפלגות הציונים בצורה לא הוגנת לאחרים. אחרי שבהה בשאלה לשתי שניות, הארי כתב 'לחש ההשקטה', וצירף את הוראות ההטלה למקרה שבדק המבחנים של המשרד לא יאמין שהוא יודע להטיל אותו.

ברגע שהארי החליט פשוט לענות על כל השאלות כמו שצריך, המבחן עבר מהר מאוד. התשובה המציאותית ביותר ביותר ממחצית השאלות הייתה 'קללת השיתוק', ולרבות מהשאלות האחרות היו פתרונות אופטימליים בסגנון 'הסתובב ולך לכיוון השני' או 'זרוק את הגבינה לפח וקנה זוג נעליים חדשות'.

השאלה האחרונה במבחן הייתה "מה תעשה אם אתה חושד שעשוי להיות נחש-אימים מתחת למיטה שלך?" התשובה המאושרת על ידי משרד הקסמים הייתה, הארי הצליח לזכור מהקריאה הראשונה שלו את ספר הלימוד בתחילת השנה, ספר להוריק. הארי ראה מייד את הבעיה בזה, וזו הסיבה שזכר זאת.

אחרי התלבטות קלה, הארי כתב:

בודק בחינות יקר: חוששני שהתשובה האמיתית לשאלה הזו היא סוד, אבל אל תחשוש, נחש-אימים לא יהווה בעבורי בעיה גדולה יותר מאשר טרול הרים, סוהרסן, או אתה-יודע-מי. אנא ידע לממונים עליך שאני חושב שהתשובה הסטנדרטית לשאלה הזו גזענית כלפי בני-מוגלגים, ושאני מצפה שהבעיה הזו תתוקן מייד ללא צורך בהתערבותי הישירה.

בתודה, הילד-שנשאר-בחיים.

הארי חתם על גיליון הקלף האחרון בחתימה מסוגגנת, הוסיף אותה לערימה, הניח את עט-הנוצה שלו והתיישר במקומו.

מביט סביב, הארי ראה שפרופסור קווירל נראה כאילו הוא מביט בכיוונו הכללי, אם כי ראשו של המורה להתגוננות נטה לצד אחד. שאר התלמידים עדיין כתבו. חלק מהם בכו בשקט, אבל המשיכו לכתוב. להמשיך להילחם גם הוא היה לקח שלימד פרופסור קווירל.

זמן לא ידוע לאחר מכן, זמן הבחינה הרשמי נגמר. תלמידת שנה שביעית עברה משולחן לשולחן, אוספת את טפסי הבחינה במקום פרופסור קווירל.

טופס הבחינה האחרון נאסף, ופרופסור קווירל התיישר במקומו.

"תלמידי הצעירים", הוא אמר ברוך. תלמידת השנה השביעית כיוונה את שרביטה לפיו של פרופסור קווירל, כך שכולם שמעו את הקול שנשמע כאילו הוא בוקע לידם. "אני יודע... שזה בוודאי נראה מאיים מאוד לחלקכם... זה פחד שונה מלהתייבש מול שרביט אויב... עליכם לנצח אותו בנפרד. אז... אומר לכם זאת כעת. מנהג בהוגורטס הוא... לחלק את הציונים בשבוע השני של יוני. אבל במקרה שלי... הם יכולים לחרוג מהכלל, אני חושב." המורה להתגוננות חיך את החיוך היבש המוכר שלו, מעורב כעת במשהו כמו העוויית פנים כבושה. "אני יודע שדאגתם... שאינכם מוכנים למבחן הזה... שהשיעורים שלי לא כיסו את החומר הזה... וששכחתי לגמרי להזכיר... שהוא מתקרב... אם כי הייתם צריכים לדעת... שהוא יגיע בבוא הזמן. אבל הרגע בדקתי בקסם... את התשובות שעניתם... במבחן המאוד, מאוד חשוב הזה... אם כי כמובן שרק הציון של משרד הקסמים הוא הציון הרשמי... וחישבתי את הציון השנתי שלכם בהתחשב בתוצאה... וכתבתי בקסם את הציון המלא שלכם על גיליונות הקלף הללו, "פרופסור קווירל נקש על ערימת גיליונות שבצד שולחנו, "שיחולקו כעת... לחש מדהים... האין זה כך?"

כמה תלמידים מהצד הרייבנקלואי נראו מתרעמים, אבל רוב התלמידים נראו כאילו הוקל להם, וחלק מהסלית'רינים ציחקו. הארי היה צוחק גם הוא, אלמלא הסבל שבלראות את פרופסור קווירל משתנק עם כל מילה.

תלמידת השנה השביעית שעמדה ליד פרופסור קווירל כיוונה את שרביטה ואמרה לחש בפסאודו-לטינית קסומה. גיליונות הקלף התרוממו והחלו לרחף באוויר, מתפצלים באמצע התנועה כדי לרחף לעבר כל תלמיד.

הארי המתין עד שהקלף שלו הגיע לשולחנו, ואז פתח אותו.

על הקלף נכתב הל"מ+, שאומר הצלחה למעלה מהמצופה. היה זה הציון השני הכי גבוה, אחד מתחת לקוסם סטודנט מעולה.

בעולם אחר, עולם רחוק ונעלם, ילד קטן ושמו הארי היה צועק בתרעומת על שקיבל רק את הציון השני-הכי גבוה. ההארי הזה ישב בשקט וחשב. פרופסור קווירל ניסה להעביר נקודה כלשהי, וזה לא כאילו הציון המדויק שינה משהו. האם פרופסור קווירל מנסה לומר שהארי היה טוב יחסית, אבל לא מימש את הפוטנציאל שלו? או שאולי יש לקרוא את הציון בצורה מילולית, שהארי הצליח מעבר לציפיות של המורה להתגוננות?

"כולכם... עברתם", אמר פרופסור קווירל, כשכל התלמידים הביטו בציונים הסופיים שלהם ואנחות הקלה עלו מהשולחנות ולבנדר בראון הרימה את הקלף שלה באגרוף קמוץ ומורם בניצחון. "כל תלמיד בשנה הראשונה בקסם קרבי עבר... למעט אחת."

כמה תלמידים הרימו את מבטם באימה פתאומית.

הארי ישב שם בשקט. הוא הבין את הלקח מייד, ואפילו אם זה לא לקח נכון, הוא ידע שלעולם לא יהיה ניתן לשכנע את פרופסור קווירל לא להעביר אותו.

"כל מי שבחדר הזה... קיבל ציון של לפחות טוב מספיק. נוויל לונגבוטום... שענה על המבחן הזה בבית לונגבוטום... קיבל ציון של קס"מ. אבל התלמידה האחרת שאינה פה... קיבלה ציון 'זוועה' בגיליון הציונים שלה... משום שנכשלה במבחן החשוב היחיד... שעברה השנה. הייתי נותן לה ציון נמוך אף יותר... אבל זה היה סר טעם."

החדר היה שקט מאוד, על אף שכמה תלמידים הביטו בכעס בפרופסור.

"אולי תחשבו שציון 'זוועה'... אינו הוגן. שהעלמה גריינג'ר ניצבה מול מבחן... אליו השיעורים שלה... לא הכינו אותה. שלא נאמר לה... שהמבחן מגיע באותו היום."

המורה להתגוננות שאף נשימה רועדת.

"זוהי מציאותיות", אמר פרופסור קווירל. "המבחן החשוב היחיד... עשוי לבוא בכל עת... מוטב שתהיו מוכנים לו... טוב מכפי שהיא הייתה. באשר לשאר... אלה שקיבלו הצלחה למעלה מהמצופה או מעל... קיבלו את מכתבי ההמלצה שלי... לארגונים מסוימים מעבר לחופי בריטניה... בהם תוכלו להשלים את אימוניכם. הם ייצרו עמכם קשר... כשתהיו גדולים מספיק... אם עדיין תיראו ראויים... ואם לא תיכשלו במבחן חשוב. וזיכרו... מהיום הזה... עליכם לאמן את עצמכם... אינכם יכולים להסתמך... על מורים עתידיים להתגוננות מפני כוחות האופל. השנה הראשונה של לימודי קסם קרבי נגמרה... אתם משוחררים."

פרופסור קווירל נשען לאחר בעיניים עצומות, מתעלם מההמולה הנרגשת שפרצה סביבו.

בבוא הזמן רוב התלמידים עזבו, ואחד נותר, נשאר במרחק קבוע מהמורה להתגוננות.

המורה להתגוננות פקח את עיניו.

הארי הרים את הקלף עם ההל"מ+ שלו, עדיין שותק.

המורה להתגוננות חיך, וזה הגיע עד לעיניים העייפות.

"זה אותו הציון... שקיבלתי בשנה הראשונה שלי."

"ת, ת, ת", הארי לא הצליח לגרום למילה *תודה* לצאת, היא נתקעה בגרונו שנסגר לפתע, המורה להתגוננות הטה את ראשו והביט בו במבט בוחן, אז הארי רק הרכין את ראשו בתנועה עוויתית ועזב את החדר.